

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj. núm. 20, botiga BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals Cuba y Puerto-Rico 16 rals, Estranger, 18 rals.

PER LA VIDA...

VARIAS vegades he tingut la ploma a las mans per ocupar-me de l'obra de D. Valenti Almirall, titulada *Lo Catalanisme*, y sempre hi retrocedit davant de la magnitud de l'empresa. Es un treball científic extens, meditat, ple d'observacions molt acertades y desenvolllat ab una forsa de lògica y de convicció que obliga a pensar al lector, per poch aficionat que sigui a aquesta indole d' estudis. En las pàginas d' aquest llibre hi ha alguna cosa. Hi ha la rahò científica y practica del regionalisme, hi ha més encare; en ell s' hi troban fórmulas concretes de una idea que fins aquí venia presentant una vaguetat que l' excluïa de tota solució immediata.

Lo llibre del Sr. Almirall—ho dihém a pesar de no simpatisar ni ab sos fins ni ab sas tendencias—lo llibre del Sr. Almirall es la base de un verdader partit polítich, que arribará a posar fondas arrels en l'esperit del poble catalá, gracias principalment a la conducta cega, desatentada y fins odiosa de la majoria dels homes y dels partits polítichs que influheixen més directament en la cosa pública.

De manera que aquells catalanistas que anys endarrera anavan per aquests mons de Déu, fent actes de amor a las cosas de la terra, sense ressó la major part de las vegadas; aquells somiadors que, sense saber concretament lo que volian y desitjavan, parlavan un llenguatge estrany que semblava eixit del fondo de un antich sepulcre, aquests catalanistas, si volen ser agrahits, están avuy en lo cas de alsar estátuas a sos mateixos enemichs, per lo molt que, sense voler, han treballat en favor de las tendencias regionalistas.

Els han sigut lo qu' es l' abono per las llavors: la causa determinant de que germinin.

Es precis desconeixe la Historia de Catalunya y no haber estudiat lo caràcter dels seus habitants, per deixar de comprendre qu' está formantse una gran concentració de forsas, mogudas principalment, més que per la fé en certs ideals tinguts fins are per irrealisables, per disgustos y desenganys de aquells que arriban a ferir lo més intim de l' honra y de la dignitat de un poble.

Podrán ser aquestas tendencias favorables ó adversas al mateix interés que las inspira, que aixó per ara no 'ns toca jutjarlo; pero fins los que vulgan negar la seva rahò de ser, no podrán negar la seva existencia, com no pot negarse la llum en presencia del sol que 'ns ilumina.

A Catalunya hi ha ferments de una nova aspiració, que algún dia pot produhir, sinó un cambi radical en

lo modo de ser de la nació espanyola, contratemps y disgustos capassos d' entorpir lo desarrollo pacífich, natural y progressiu de la unitat nacional, a costa de tants sacrificis realisada, y empleada tant malament pèls que a cada punt l' invocan y més interés y més cuidado haurian de tenir en mantenirla.

En tots cassos, d' ells y no de Catalunya, será la responsabilitatde lo que puga succehir, quan arribi l' hora de fer efectiva la desavinensa.

¿Qué ha fet al cap de vall Catalunya, per mereixe l' eterna, la inveterada antipatia, no dirém de las demás provincias, que aquestas ¡pobras! prou feynas tenen per ellas; pero si dels homes encarregats del govern de la nació? Veyám ¿qué ha fet?

Conservar fiement lo seu caràcter, lo seu llenguatge, las sevas costums, que després de tot quan ho conserva es proba segura de que li escau. ¿De quan ensá se li ha d' exigir a un poble que 's uniformi ab un' altre que ofereix distint temperament? Tant se valdria obligar a fer cambiar la sanch y fins la fesomia de un individuo.

Pero ¿qué importa la diferència de costums, de llenguatge y de caràcter, si existeixen vinculs morals més poderosos que la mateixa uniformitat que inutilment se persegueix? Catalunya, ab la seva fesomia propia, ha fet en favor de la patria espanyola 'ls majors sacrificis que puga haver fet cap altra regió d' Espanya Pródiga de la seva sanch y dels seus caudals, no ha desdit may en los empenyos d' honra y de patriotisme. ¿A qué ve donchs mirarla ab lo desdeny ab que la miran los que la fan objecte de sa estúpida antipatia?

«Es que Catalunya prospera.» diuhen los que no saben comprendre 'ls miracles del treball. Com si 'l treballar fos un delict y 'l prosperar una indignitat.

¿Que per ventura Catalunya lliga las mans a las demás provincias espanyolas? Casi totas reunexen elements naturals més favorables que 'ls de Catalunya: ¿per qué, donchs, no 'ls aprofitan? Terrenos més fértils que 'ls de las comarcas cata anas, rius més caudalosos, minas més abundats, aliments més baratos, rara es la provincia d' Espanya que no tingui poderosas riquesas per explotar ¿per qué, donchs, no las explotan? ¿Que més voldria Catalunya qual industria manufacturera s' alimenta del consúm interior, que més voldria, sinó que las regions que consumen sos géneros fossen ricas, ja que sentho serian més consmuidoras y estimularian més y més lo seu esperit d' empresa?

Aquí, en aquests atachs reiterats contra la virtut més recomenable de un poble, l' amor al treball; aquí, en aquesta política anti-patriótica, que sense compensació per ningú 'ns entrega indefensos a la competencia estrangera, sols pel gust de veure com nos aniquila; aquí, en aquesta especie d' exercici del dret de l' enveja, qu' es de todas las passions la més rastrera, aquí neix lo principal agravi, suficient per excitar l' indignació de un poble y conduhirlo als extrems més deplorables.

Llassos estrets de la unitat nacional haurian de ser los vinculs del treball que crea, enalteix y fecunda, y 'ls que ab véu més alta parlan de aquesta unitat y del perfil de perdrela, son los que ab má despiadada rom-

pen aquests vinculs, augmentant de dia en dia l' exasperació de Catalunya.

Si l' esperit uniformador, que ab tant temps no ha pogut esborrar la fesomia de Catalunya, imagina are reduhirla a la miseria, ferla baixar al nivell de las provincias més desgraciadas, trabarli 'l pás en lo cami del progrés, lligarli las mans y ferla morir consumida, no es estrany que Catalunya recordi aquell ditxo qu' es un de sos lemas en sas empresas més arriscadas:

«Per la vida 's pert la vida.»

P. K.

DE LLUNY Y DE PROP.

Esch á poch, dia tras dia, hora tras hora, las forsas del pais van aniquilantse, perdentse hasta l' últim vestigi d' aquell caràcter espanyol tant famós en altre temps. Se pert la fé en los homes y en los principis...

Pero tot de cop renaix l' esperansa. Se sab que en las platjas del nord s' está realisantse una concentració de voluntats poderosas y 's creu que del vá y ve de las onadas ha de sortirne 'l Pelayo reconquistador de la llibertat perduda.

En efecte. La costa del Cantábrich está animadissima. Personatjes polítichs de tots colors y de todas categorías, se reunexen aqui y allá en intimas y repetidas conferencias, que demostran la importancia dels negocis que portan entre mans.

A veure si 'n podém treure alguna cosa: escoltém-los.

En un grupo de sagastins:—¿Quinas noticias de Madrid bi ha avuy?

—Molt bonas: se sab positivament que la marquesa de Casablanca está arreglant las maletas per venir a ferros companyia fins que s' acabi l' istiu.

—¡Ah! Ho celebros de tot cor: es una senyora molt distingida.

—Y molt amable.

—Y molt...

En un altre grupo:—¿Ha llegit l' *Imparcial* de dimecres?

—Sí, déu referirse a aquella crónica ¿no es cert?

—Sí senyor; y ¿qué li sembla? ¿no ho troba una mica exagerat?

—Per supuesto, home, per supuesto. Jo he assistit varias vegadas als dinars que sol donar lo conde de la Plata, y si bé es veritat que son esplendits, nó fins al extrém de mereixe uns bombos tant extraordinaris.

—¡Oh! Vosté no ho sab tot. Es que 's diu que 'l cronista y la...

—Basta, no parli més: aixis ho comprench tot.

En un grupo de romeristas:—Ja hi vist a D. Paco.

—¡Ah! ¿sí? ¿Y qué li ha respost sobre alló?

—M' ha escoltat ab molta benevolencia y luego m' ha dit que jo era una persona que li inspirava molta simpatia; pero que en quan als diners, no podia facilitar-me la més petita cantitat, perque va venir ab los diners justos y espera lletras d' un moment al altre.

—¡Malament! Serà precis espavilarnos per un altre cantó.

—Ho provarém... Y passant á un assumpto distint, ¿qué s' ha sapigut de 'n Canovas?

—Avuy ha arribat don Pepe, que diu que l' ha vist ara fa poch a Bayona. Segons la seva opinió, 'l monstro esta encara més antipàtic que avants, y per més pega sembla que s' ha fet una levita de pique blanc, que li esta d' allò més malament.

—¡Me n alegro! M' agradaria que l' apedreguessin per tot arreu hont se presentés...

En un altre grupo:—¡Ja sab lo de 'n Romero Robledo?

—No; ¿de qué s' tracta?

—¡Ah! Encara no n' está enterat? Pues figuris que projecta donar un gran ball al qual invitara a tothom, pero ab la condició de que s' ha d' anar de ciac.

—¡Si? Pues d' aquest modo jo no hi vaig. Vaya un jefe més pretencios nos ha sortit!

—¡Y tal, home, y tall!

En un grupo d' esquerrans:—¿Es positiu que 'n Salamanca se 'n vé ab nosaltres?

—¡Ah! ¿vé al nord? Deura plantar una botigueta de comestibles.

—No, no es aixó: s' murmura que 'l distingit general ingressarà pròximament en las filas de la izquierda.

—Jo no 'l voldria: es un enredador de primera. Estich segur de que als quatre dias de venir ab nosaltres ja s' haurà disputat ab tothom.

—Calli, home, calli! ¿Qué s' creu que 'l nostre jefe no 'l sabra fer anar dret?

—¿Qui? ¿en Lopez Dominguez? ¡Vaya un altre..!

—¿Com! ¡S' atreveix á...!

—Es á ciá! M' atreveixo á tot... ¿Encara no l' ha acabada la paciència voste?

—No...

—Donchs jo sí.

En un grupo de centralistas:—Sobre tot no fassin falta aquest vespre. S' entrará per la porta del jardí.

—A quin hora?

—A las nou. Diu qu' estarà molt animat. La senyora Perez cantarà, l' senyor Gomez tocarà 'l piano y per final hi haurà ball.

—Y... ¿podrem jugar?

—¡Psè! Una mica... y ab cert dissimulo.—

Y en tot aixó, en lo cor del país hi renaix l' esperança perque se sab que en las platjas del nord s' está verificant una concentració de voluntats poderosas.

FANTASTICHE.

os escándols de Manresa portavan qua. De moment lo fiscal de aquella audien cia, Sr. Criado y Baca, ha denunciat alguns periódichs que s' han ocupat de que alguns dels focs artificials que van dispararse contra 'l cassino republicà van sortir de casa seva.

Després s' ha sabut qu' en lo mateix balcó del senyor fiscal hi estava lligada la corda que sostenia un fanal ab lemas agressius contra 'ls libre pensadors.

Francament, fiscals de aquesta naturalesa no necessitan comentaris.

Lo que necessitan aquests fiscals es la cessantia.

Mentrestant los carlins de aquella terra están més envalentonats que may. Diumenge á la nit van reunir-se en una de las sagristias de la Seo, de vuitanta á noranta carcundas que tenian la forma d' homes, acordant crear una societat de resistencia, destinada á combatre 'ls liberals per tots los medis.

Entre otras cosas van acordar que tots los duenyos d' establiments catòlics posin un retol á la porta que diga: «No s' ven als que no sigan catòlics»

Y obligar á tots los treballadors á formar part de dita societat baix pena de deixarlos sense feyna.

Ja ho veuen: aixó sembla la conjura dels Hugonots; pero reduhida al género bufo.

Los carlins manresans practican la doctrina cristiana al revés.

Odiau al pròxim com á si mateixos.

Y aixó durará fins que uns quants decidits, á falta del govern que s' ho mira ab indiferencia, 'ls rompin las oracions.

El Monitor, qu' era un diari del demati, s' ha fet diari de la tarde.

Prompte sortirà á l' hora de pòndres lo sol.

En concordancia ab lo famós Romero Robledo, per qui ja fa molt temps que 'l sol s' ha post.

¿Qué succehirá?

En Camacho s' entén per sota má ab Alonso Marti-

nez; en Salamanca per sota má s' entén ab en Marti-

nez Campos.

Ja son quatre: ja poden ballar un rigodons, que podrian titularse: *La union liberal*.—*Segunda parte.*

Y en Sagasta que dormi.

Quan vinga l' hora de ballar, ja sentirá la música.

Per últim en Cánovas ha parlat y ha dit lo que pensava. Ho ha dit á un redactor de la *Independencia belga* perque aquest ho fassi corre.

¿No saben lo que pensa 'l Monstro?

Qu' es precis deixar que 'ls liberals governin: darrera de 'n Sagasta, que puji en Martinez Campos: darrera de aquest que vinga en Martos y fins l' esquerra: ell no dirá res, fins que arribi l' hora oportuna.

Llavors se presentarà armat de punta en blanc, y donará la batalla á la revolució.

Després (aixó no ho ha dit, sens dupte per modestia) se li erigirá un altar en todas las iglesias, tothom se protesnará davant de la seva imatge, y ab la guitarra li cantarà tothom aquella cobla:

San Antonio era francés

y su padre vizcaino,

y lo que tiene á sus piés

San Antonio es un cochino

(repetint)

San Antonio es un cochino.

Un periódich carlí té la barra de dir que al rey de l' As d' oros res li agrada tant com las milloras y 'ls adelantos. Cada carril que s' inaugura, cada escola que s' estableix, cada temple que s' aixeca, son per ell un nou motiu de alegría.

Ho crech molt bé: cada cosa de aquestas li anticipa un gust y li dona una ilusió.

La ilusió de sublevarse y destruhirho.

A Belfast (Irlanda) hi ha hagut tres ó quatre sargatas entre catòlics y protestants, resultantne una pila de morts y de ferits.

Es la gran manera de discutir las qüestions religiosas.

Cop de puny y al altre barri.

¡Oh, desenganyinse, no hi ha res tant civilizador, com la fé religiosa quan es verdadera!

Passavan l' últim dilluns alguns individus per las inmediacions del Palacio real y un centinella va ferlos foch, deixantne un d' estés y un altre de mal ferit.

Si volen estar segurs procurin viure á molta distancia de 'l palacio.

Fassinse republicans.

Diu un periódich andalús:

«Un noy quedava no més en la casa de maternitat de Ronda, y aquesta pobra criatura ha mort de fam, com todas las demès que hi havia.»

¿Qué 'ls sembla?

¡Y ab quina satisfacció dinarian en Sagasta y 'ls seus, al enterarse de una noticia tant satisfactoria.

«*Ande yo caliente y muérase la gente.*»

Quan se va confeccionar l' actual presupuesto, 's deya que tancaria ab *superavit*.

Lo ministre calculava que quedaria un sobrant bastant considerable.

¿Se 'n recordan?

Donchs are tenim que dit presupuesto tanca ab un déficit de 66 milions de pessetas.

¡Quins calculistas!

Y aixó que are no tenim guerra, vivim en estat normal y baix l' amparo de la més fecunda de las instituciones, de la monarquia.

—¿Qué diu? ¿Que no tenim guerra?

—Home, m' sembla que no. ¿Quina guerra tenim?

—La que fa sempre 'l que no té, contra la butxaca del contribuent: la guerra eterna del govern contra 'l poble.

Se tracta de reformar l' uniforme de la marina de guerra.

Los ministros de la restauració tots fan 'lo mateix: vinga reformar uniformes. Podian adoptar un lema: «Protecció decidida als sastres.»

Y vejin, are m' explico 'l carinyo de D. Práxedes per en Rius y Taulet.

En Rius y Taulet es fill de un sastre de casullas.

CARTAS DE FORA.—Lo rector de Sant Martí de Torroella va fer una predica dihent que si 'ls seus feligresos fossen ben religiosos, ell s' empenyava en fer retirar la malura de todas las plantas, papellonas, orugas y hasta la filoxera. ¿Y la llana d' l' clatell? ¡Oh, aquesta, de segur, que no 'ls la treuria!

Un dels heroes de Tortellá 'ns recorda que 'l dia 21 de aquest compleixen 13 anys de l' heroica defensa

de aquell poble. ¿Qué farán los liberals de aquella població per solemnisar tant gloriós aniversari? L' autor de la carta que tenim á la vista 'ls es-cita a prescindir siquiera per un dia de divisions y miras particulars en aras del amor á una de las feixas més memorables, en la historia de la República del any 73. Conformes.

Una frase de un sermó predicat pel rector de Alcover. Dirigintse á las solteras las diu: que no casin sense consultarho avants ab lo confes y que avants de casarse s' hi pensin molt perque es molt grave alló de tenir que rosegar lo mateix os tota la vida (textual). ¿Qué tal?

De Sant Feliu de Llobregat nos diuen, que anar á fer dir un ofici á l' emita de l' Salut es un acte espontáneo dels treballadors de la fábrica de don Joan Bertran. Está bé, y bon profit los fassi.

Los vehins de Lavid (Panadés) están escandalizats pels mals tractes que 'l rector y la majordona donan á una criatura de 10 á 12 anys, nebda del indigne rector. Tot sovint se la sent plorar de un modo desesperador, y després corra pel poble trista y ab lo cos tot ple de blaus. ¿No hi ha justícia en aquest país?

CARTA DE UN LIBRE-CAMBISTA A UN INGLÉS.

Mister mèu: Segurament pels periódichs ja sabra que 'l seu tractat excelent está llest completament.

(Després de molt disputá.)

Se pot dir que no ha tingut gayres enemichs formals: algun obrer rampellut, algun fabricant menut.

(Y doscents mil industrials.)

En cambi 'ls vinicultors celebran en gran manera un tractat que 'ls fa favors, desvanexent sos temors.

(Pero no la flozera.)

De modo que aquí actualment reyna una calma divina, que durará llargament, y 'l país está content.

(No senyor: está que trina.)

¡Quinas fonts se 'm han obert de progrés y benestar! ¡Y quin impuls més complert rebrá 'l nostre antich poder!

(¡Borrango! ¡y tall! ¡vol callar!)

Jo no soch pas sospitós, pero crech que se 'ns prepara un porvenir rich, hermós, piramidal, assombrós.

(¡Quin disbaratá! ¡ay la mare!)

Desde luego 'ls capitals no s' amagaran per vici, y s' farán camins, canals, grans societats comercials...

(Y després un gran hospici.)

La rauda locomotora crusará la nostra terra recullint, atronadora, los millons qu' ella atresora.

(Y duhentlos cap á Inglaterra.)

Los barcos desmentirán una postració quimérica los nostres ports freqüentant, y activament embarcant...

(¿Que? ¿la gent que fuig á América?)

Vindrà arrós casi per ré, nos portarán pa ben blanc, y carbó, y ferro, y café, y cacao, y sucre y té.

(Y caicas de mort... de franch.)

Y en fi, si 'ns dona la gana, cubrirém la nostra pell ab bons vestidets de llana, casi de balde y tot llana.

(Vaja; igual que 'l seu clatell.)

Ja véu si ha de sè assombrós que encara hi haji algun home que s' demostrí recelós d' un porvenir tant grandíós.

(¡Quin fulano més de broma!)

Per fortuna 'n Moret pensa que 'ls aplausos no fan falta, y hasta s' arriba á convence de que obtindrà recompensa.

(¡Que te resbalas, Peralla!)

Per ara ja aném tocant los resultats, que may mancan, veient lo que s' va exportant, las exposicions que s' fan...

(Y las fábricas que s' tancan.)

Vindrà un dia en que 'l país fará estátuas á en Moret, per haverlo fet felís quan se veyá ja en un trís...

(¡Y que té de fé! ¡ay pobret!)

Entretant t'è un gran consol
en poguerlo saluda
son amich, que tant lo vol,
Francisco Malespanvol.

—Per las notas:
G. GUMÀ.

N varios punts de Catalunya 's tancan fábricas.

A l'horta de Valencia son molts los paguesos que per falta de feyna, emigran a l'Argelia.

La felicitat no pot ser més manifesta. Los catalans plegan y fan festa.

Los valencians viatjan.

Y 'ls inglesos diuhen: «Espanya ser un pais muy divertido.»

Lo govern ha publicat un reglament de teatros. Unas quantas restriccions més, una especie de censura previa... y ¡viva la llibertat!

Pero, qué s'hi ha de fer: los teatros fan la competencia al govern.

Y ell no vol més comedia que la qu' ell representa.

Lo general Reina ha dimitit.

Lo general Rey ha mort.

Ni Rey ni Reina.

¡Pobra monarquía!

Tots los ministros, tots los homes públics de alguna importancia han sortit de Madrid, anantse 'n a pendre la fresca.

Tothom surt: únicament se queda en Sagasta.

L'home del tupé es molt complacent, y 's presta a suar per tots los seus companys.

Tothom busca la frescura,

tothom busca la frescor;

pero 'l pais sens moure's

es qui está més fresch de tots.

Lo general Beranger ha anat a passar l' estiu als banys de Alhama.

Los banys de Alhama son per l' estil dels de Caldas de Monbuy.

De manera que bè podém dir que tenim al frente del ministeri de Marina, un mariner d' aygua calenta.

Lo rey de l' As d' oros ha donat ordre als seus partidaris de que prenguin part en las eleccions próximas de diputats provincials.

Pero a pesar de las ordres, hi ha periódichs, com *El Siglo futuro* que hi tiran cossas.

Y molts carlins diuhen:

—Pendre part en las eleccions... pendre part en las eleccions ¡vaya un consol! no valdria més pendre rellotjes?

En Camacho procurava confiar los empleos del ministeri de Hisenda a las personas que li semblavan més aptas per desempenyarlos.

Per aixó 'ls que tenen gana, no podian veure a n' en Camacho.

Ha pujat en Puigcerver, y aquest diu que 'ls grans empleos son pèls grans amichs, serveixin ó no serveixin.

Es la major alegria
per los que pensan aixis
poderse menjá 'l pais,
pero en bona companyia.

Y no dignin que 'l tal Sr. Puigcerver es un home que no serveix pèl càrrech.

Tinch un amich que 'l coneix.

Y aquest amich m' assegura,
qu' es l' honra del seu partit:
qu' es jove, que t'è dalit
y molt bona dentadura.

En proba de lo qual, que si avuy queya, després de tants pochos dias que fa que ocupa 'l ministeri, li tocaria una rendeta vitalicia de trenta mil ralets anuals, que capitalisats al sis per cent representan un capital de mitj milió.

Ja ho veuhen es aquest tipo

un gran ministre d' Hisenda

—De l' Hisenda del pais?

—Cá, no senyors, de la seva.

Estich eternit y fins crech que cauré malalt per efecte de la mateixa ternura.

Lo viatge de n' Camacho a la Granja, m' ha fet plorar.

Quan hi vist que la Reyna-regent li donava 'l seu retrato tenint al seu heréu als brassos, hi comensat a fer ganyotas.

Quan hi vist després que 'l mateix personatge, va veure al noy de la mare y va omplirli las mans de pe-ton, los ulls se m' han tornat dugas aixetas.

Pero no n' hi havia prou encare, y a Figueras ha sortit un sabater que ha tingut la gran idea de fer unas sabatetas destinadas a D. Alfonso XIII.

O com si diguessem: ha anyadit una quarta part al famós drama de Zorrilla *El zapatero y el rey*.

¡Ay senyor! ¡Y que me 'n han costat de llagrimas las sabatetas del sabater de Figueras!

Nada, que li donguin una gran créu.

Una gran créu sostinguda per un nyinyol. Se l' ha guanyada.

Fins are en Romero y en Cánovas están renyits, pero sembla que tractan de reconciliarlos.

Com si ho vejés:

—¿Quins son los teus principis?

—La gana. ¿Y 'ls teus?

—La fam.

—Esta bè. Plomém un Sagasta y menjemse'l ab arrós.

Després del nyanyo del columpi, la reyna regent ha tingut un altra desgracia.

S' estava obint missa y va tenir un rodament de cap a conseqüencia de haverse carregat un insenser una miqueta massa.

L' incens t'è aixó: 'l de la Iglesia causa rodaments de cap. Y 'l dels cortesans encare produheix cosas molt pitjors.

Lo Sr. Aguilera, aquell mestre que va descobrir que Catalunya era l' eura d' Espanya ha pescat la subsecretaria de Hisenda.

Aixis tot queda arreglat:

Catalunya desgraciada

ja está bèn desarrapada...

y en cambi ell, bèn arrapat.

Lo govern ja casi bè ha resolt la qüestió de la Transatlántica.

Ja ho deuben saber. La companyia acredita del govern una cantitat enorme y demana rescindir la contracta —Ja que no cobro, diu ella, desarmaré 'ls barcos y en paus.

Lo govern diu qu' examinará l' assumpto, y, en efecte l' examina.

Y diu:—No n' hi ha prou ab una companyia que vaji a Cuba y a Filipinas: n' hi han d' haver d' altres que vajin a las possessions de Africa, a Mejich, a Costa firme, a las repúblicas del Plata.

—Pero paguim, repeteix la Transatlántica.

—Esperis, senyora, esperis, que are estém ocupats montant altres companyias.

Es la feta del sastre.

—¿Quán me pagarà aquella ermilla que 'm déu? preguntava a un seu parroquí.

—Ja veurá, home, no s' amohini y prenguim la mida de un jaqué, de una levita, de una americana, y al mateix temps fassim tres ó quatre pantalons... Un home sense roba no pot anar: desitjo estar bèn surtit.

—Pero, paguim l' ermilla.

—Com vol que li pagui si no tinch un quarto.

—Donchs, si no t'è un quarto ¿cóm vol que 'l vesteixi?

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—*Se-bas-tia-na.*
 3. MUDANSA.—*Cos Cus-Cas.*
 2. CONVERSA.—*Isabel.*
 4. TERS DE SILABAS.—*ES QUE LLA QUE VE DO LLA DO NER*
 5. GEROGLÍFICH.—*Un as y un cero es deu.*
- Han endavinat totas las solucions los ciutadans Pep Papa Natas y Anton Marfugas; 4. Un ciutadà y Pere Botero; 3. S. M. P.; 2. Cicuom, y 1 no més. Noy P. P. y B.

XARADA-CONVERSA.

—Are fa un any que a Total l' Arturo ne va marxar.

—Y ¿qué t' ha enviat d' allí dalt?

—Un tres hu que tinch allá que déu costa un dineral.

Al sortir de Barcelona

un hu sa tersa-tercera

li comprá y li tres-segona

qu' escribís com allí era

y si la salut es bona.

—¿Y aquell prima era molt gros?

—¡Ja t' hi dit lo préu, taló!

PEPET D' ESPLUGAS.

ANAGRAMA.

Un total t'è Angeleta que s' está en una botiga;

mes diumenje a la Bordeta

per volgué culli una figa,

caygué de un tot ab l' Agneta.

J. STARANSA.

TRENCA-CLOSCAS.

MIRI SI N TÈ...

Podriam dir a continuació... ¡de poca vergonya! Y combinant las lletas trobariam los homes de més barra d' Espanya.

RIEGO.

ROMBO.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—Segona: una paraula que equival a dos.—Tercera: un ofici.—Quarta: ciutat d' Espanya.—Quinta: eyna de fuster.—Sexta: un accident de la costa cantábrica.—Séptima: una vocal.

J. SAREUGIF Y LADIV.

GEROGLÍFICH.

II

A

IIIIII

ON

■

UN DE LA VALL D' ARÁN.

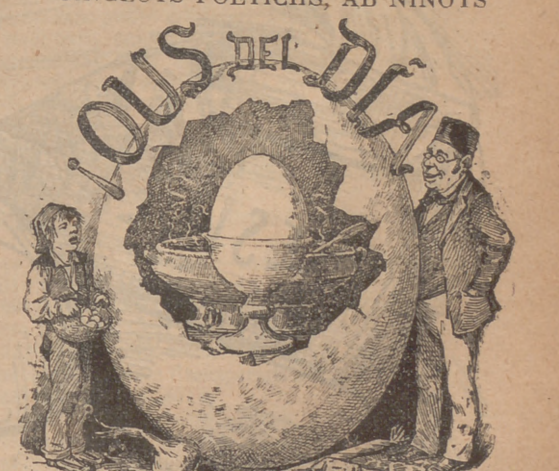
CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans Capità Mayet, F Mustatxet, Pepet Extraordinari, J. Coto de Croixé, F. Grama G., K. Mista, Un monument, J. S. Dugas amigues y P. Pedrera: *Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.*

Ciutadans L. Rosell y G. Venturera de Reus, Miquel Tué, B. Casas, J. M. Bernis, P. A. S. V. Carlos Servote, Xino Manso, J. Asmarats, Quatre sorts, Z. Villaza, Angel Garcia, J. Trujols, Monolito y P. A. Narra: *Inserturem alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

Ciutadans L. Rosell y G. Venturera de Reus, Miquel Tué, B. Casas, J. M. Bernis, P. A. S. V. Carlos Servote, Xino Manso, J. Asmarats, Quatre sorts, Z. Villaza, Angel Garcia, J. Trujols, Monolito y P. A. Narra: *Inserturem alguna cosa de lo que 'ns remeten.*

SINGLOTS POÉTICHS, AB NINOTS

JOGUINA EN UN ACTE, EN VERS Y EN CATALÁ DEL QUE ARA'S PARLA

ORIGINAL DE

D. SERAFÍ PITARRA

ILUSTRAT PER M. MOLINE

Forma un elegant quadern de 48 páginas, bèn imprés sobre paper satinat y val sols 2 raís. Se ven en totas las llibrerias, kioscos y corresponsals de LA CAMPANA DE GRACIA.

LOPEZ Editor.—Rambla del Març. 20

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

SOMNI D' ISTIU.

L' home que dorm molt, somia:
y algùn cop sol succehir
que li dú la fantasia
los decrets del porvenir.